

Ятрить душу біль Афгану...

З метою патріотичного виховання підростаючого покоління чимало змістовних заходів до Дня вшанування учасників бойових дій на території інших держав проводять у Вирівській ЗОШ I-III ступенів. Сюди й завітали, аби дізнатися про підготовку до 25-річчя виведення обмеженого контингенту радянських військ із Республіки Афганістан, поспілкуватися з воїнами-афганцями.

«Щороку завдяки злагодженій роботі сільського культурно-дозвіллевого комплексу «Веселка», - розповіла заступник директора з виховної роботи Ірина Бартош, - у День вшанування воїнів-афганців у школі проходять тематична лінійка, виховні години, зустрічі з односельцями, учасниками тих буремних подій - Едуардом Гандзюком й Олександром Сачком. Діти з цікавістю і захопленням слухають їх, співпереживають. Особливо старшокласники, адже майже їх однолітки тримали в руках зброю, бачили жахи війни. І цього року до 25-річчя події комісія преси та інформації шкільного парламенту, якою керує одинадцятикласниця Юлія Вишняк, хоче видати інформаційний збірничок про життєвий шлях воїна-афганця Олександра Сачка».

Аби ближче познайомитися з Едуардом і Олександром, вирішили завітати до їхніх осель.

Едуард Гандзюк народився 14 травня 1966 року в селянській сім'ї. Змалку хлопець любив вставати зранку й разом із батьком ішов косити сіно, поратися біля худоби. Залюбки рибалив, грав у футбол з однолітками. Після закінчення школи здобув спеціальність помічника машиніста тепловоза в одному з російських училищ. Практику проходив у Москві й одночасно працював.

У 1985 році його призвали на службу до лав Радянської армії. Спочатку півроку проходив курс навчання у Фергані (Узбекистан). Аз осені 1985-го й по травень 1987-го виконував інтернаціональний обов'язок у Афганістані. Ще у Фергані молоді, безвусі, дев'ятнадцятилітні хлопці знали, що пойдуть на справжню війну. Рідко й скупо писали додому рідним листи з позначкою «Полевая почта».

Кабул, Баграм — афганські міста, де дислокувався 345-ий повітряно-десантний полк, в якому служив Едуард. Під час охорони гірських доріг, військових операцій проявляв мужність, героїзм, незважаючи на свою молодість. Невимовний жаль і смуток, ненависть до душманів охоплювали юнака, коли бачив поранених і вбитих побратимів. Але йому судилося вижити. 14 травня 1987 року, у свій день народження, демобілізувався й повернувся додому. Настали мирні будні.

Нині Едуард Володимирович працює машиністом тепловоза в ТОВ «Вирівський кар'єр». У парі з дружиною Вікторією виховали двох доньок - Аню й Олену, підрастають двоє онуків. А три роки тому в сім'ї сталося непоправне горе — загинула в автокатастрофі менша дочка Олена. Вісімнадцять їй було... У розмові зі сльозами на очах згадує батько ті трагічні дні. Проте, хоч би як важко було на серці, життя продовжується. Не падає духом і ветеран Афганістану, своєю невтомною працею примножує здобутки краю, держави, вірить у краще майбутнє України.

Майже ровесник Едуарда воїн-афганець **Олександр Сачок** проживає в с. Гранітне. Народився в Олексіївці, закінчив Федорівську школу, згодом

- Ірпінський індустріальний технікум за спеціальністю технік-електрик. Працював майстром на торф'яному заводі в Клесові.

У 1987 році юнака призвали в . Спочатку пройшов курс молодого бійця в м. Термез (Узбекистан), а потім - Афганістан. З честю виконував всі накази командирів, брав участь у бойових операціях, проявляв сміливість, героїзм. З болем у серці згадує Олександр загибель друга, уродженця с. Познань Рокитнівського району Степана Омельковця.

«Колону радянських військ, що рухалася гірською дорогою, - розповів воїн-афганець, - душмани постійно обстрілювали з гранатометів. Снаряд потрапив у наш бронетранспортер. Були поранені, я отримав баротравму (втрата слуху). Довелося місяць лікуватися в госпіталі в Кабулі. На щастя, все обійшлося добре».

Через два роки мужній воїн повернувся додому. Працював енергетиком у ТОВ «Вирівський кар'єр». У парі з дружиною Галиною виховали сина й доньку. У 2007 році в сім'ю прийшла велика біда — померла берегиня роду. На руках в Олександра залишилися двоє дітей шкільного віку. Незважаючи на труднощі, дає всьому лад, робить усе для того, аби вони не були нічим обділені в житті. Тільки, каже, ніхто не замінить дітям люблячу матір, а мені — вірну дружину. Потурбувалося про воїна-афганця підприємство

— виділило квартиру, де сім'я мешкає й нині.

За мужність і відвагу обоє воїнів-афганців були нагороджені бойовими орденами та медалями.

З кожним роком історія все більше віддаляє нас від афганської війни. Але час не владний викреслити з пам'яті героїчні подвиги, приклади мужності й вірності військовому обов'язку, які проявили тисячі синів і дочок України.

Михайло Малафей